

min Overbeviisning stemme for, at Forslaget fremmes, for at Eligt ikke skal kunne skee.

Sørensen: Nu forekommer det mig, at Spørgsmaalet er bragt paa det Stadium, om Forslaget er gavnligt eller overskødt; de Fleste ville vist paastaae, at det er overskødt. Her paastaaes nu, at i Lovgivningen angaaende Fattigvæsenet og hvad dermed staaer i Forbindelse haves al den Sikkerhed, som bør haves, for at skaffe huusvilde Familier Bøpæl; dersom det nu var sandt, at deri haves al den Sikkerhed til Afhjælpning af den paakommende Trang, som kunde ønskes, saa var det vistnok overskødt at komme med det nærværende Forslag eller arbejde for dets Gjennemførelse. Jeg vil nok troe, at, dersom Sogneforstanderskaberne efter den nærværende Lovgivning havde den forsynlige Omfarg i saa Henseende, som de burde have, da kunde Forslaget gjerne være overskødt (Hør!); men da man netop veed og Erfaringen overalt stadfæster, at Sogneforstanderskaberne vise saadanne Sager fra sig saalænge som muligt, og ikke befatte sig dermed, førend disse trængende Familier for Huusleilighed ligge paa Gaden for deres Fødder, saa er det klart, at der er Trang til at sætte en Modvægt mod en saadan Ligegyldighed. Hvad min Erfaring i saa Henseende har ført med sig for saa Nar siden, det var, at allerede blot i eet Nar maatte jeg skrive til Amtmanden Klager for 5 udkastede Familier i forskjellige Sogne, hvis Løi deels stod paa Gaden og deels i Lader (Hør!), og det var dog virkelig i en Egn, hvor Trangen i den Henseende ikke var den allerførste. Betragte vi nu Forslaget med Hensyn til det bestaaende Lovgivnings Princip, saa finder jeg aldeles ikke, at der ved nærværende Forslag kommer et nyt Princip frem; der kommer kun en Fuldstændiggjørelse af det gamle Princip, som kunde bringe meget Gavnligt med sig. Naar man spørger, paa hvilken Tid bør Fattigvæsenet eller rettere Sogneforstanderskabet gribe til for at understøtte, skal det blive med at gribe til, indtil Trangen har naaet sit Høieste, eller skal Forstanderskabet komme tilhjælp paa den Tid, at Familierne derved kunne reddes fra at komme ind under Fattigvæsenet? — mener jeg, at Forstanderskabet bør gribe til, hvor det

endnu kan hindre en Familie fra at komme ind under Fattigvæsenet, hvor det kan afværge Trangen til Fattigvæsenets Hjælp, hvor det, ved itide at give den Haandskræfning, den Forsynlighed, som den Enkelte ikke kan gjøre for sig selv, kan afværge den hele paaagjældende Families Trang. Hvor ofte har man ikke seet Exempler paa, at, fordi Ingen har bekymret sig om den enkelte Families Trang, hærken om dens Trang til Huusly eller til Arbejde eller til anden Afhjælpning, saa er denne Familie kommen ind under Fattigvæsenet, er bleven ude af Stand til at ernære sig, og er derved kommen til at synke ned til Ligegyldighed og ikke bryde sig om Andet end at sige: her er jeg, gjør med mig hvad I ville! Var der derimod fra vedkommende Sogneforstanderskabs Side ydet det, som efter nærværende Lov kan og bør ydes, da kunde Familien været opholdt, da kunde Trangen været afhjulpen, saaledes at den fra den Tid af kunde have hjulpet sig selv, og ikke havde behovet Hjælp af Fattigvæsenet. Da nu det nærværende Forslag staaer saaledes for mig, at det kun er en Paamindelse, en kraftig Paamindelse for Sogneforstanderskaberne, til i saa Henseende at nødes til at gjøre hvad de ellers, efter Lovgivningens Overholdelse, hidtil ikke have været nødte til at gjøre af sig selv, saa at den Vedkommende, der, trængende til Huusleilighed, netop faaer den Ret, at han itide kan melde sig og sige: jeg har Raad til at skaffe mig selv Huusleilighed, jeg har forsøgt at faa den, men det har ikke været mig muligt, kan nu Sogneforstanderskabet gjøre hvad der ikke staaer til mig at gjøre; videre gaaer jo Forslaget ikke. Hvad Principet angaaer, at skulle skaffe dem Brændsel og Arbejde og alt videre, som igaar blev uddraget som Consequents heraf, da er dette ikke noget Nyt; thi det er en Forsørgelse, som, saaledes udvidet til alt Fornødent, ligger i Fattigvæsenet i sig selv; thi saasnart en Familie overgiver sig til Fattigforsørgelsen og siger: her staaer jeg, tag imod mig, saa er Forpligtelsen til at skaffe dem alle disse Ting; men her ved dette Lovforslag er et Middel til at afværge, at saadanne Forbringer ikke gjøres fornødne, og at Familierne ikke komme i den Stilling, at de blive huus-